

Sygn. akt IV KK 282/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Łukasz Biernacki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **P. M.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii (x2),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lipca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt IX K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem nakazowym z dnia 5 września 2019 r., uznał P.
M. za winnego tego, że:

- w dniu 13 listopada 2018 r. w K. wbrew przepisom ustawy posiadał środek
odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 1,528 g, tj.

przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 34 § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

- w dniu 11 marca 2019 r. w K. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 0,249 g oraz środek psychotropowy w postaci siarczanu amfetaminy o masie 4,400 g, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 34 § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 28 września 2019 r., wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania.

W dniu 1 lipca 2020 r. kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec P. M. kary łącznej 3 miesięcy ograniczenia wolności w sytuacji, gdy Sąd objął węzłem kary łącznej kary jednostkowe 4 i 3 miesięcy ograniczenia wolności, tj. kary łącznej niższej, niż najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok nakazowy nie może się ostać, ponieważ zapadł z rażącym naruszeniem wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa karnego materialnego, co miało istotny wpływ na jego treść.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy w K., sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 2 lat ograniczenia wolności.

W przedmiotowej sprawie, granicę kary łącznej ograniczenia wolności orzeczonej wobec P. M. wyznaczała najwyższa z wymierzonych kar jednostkowych, tj. kara 4 miesięcy ograniczenia wolności oraz ich suma, tj. 7 miesięcy ograniczenia wolności. Dolna granica kary łącznej została wyznaczona wymiarem najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, a więc nie mogła być niższa niż 4 miesiące ograniczenia wolności.

Sąd Rejonowy w K. orzekając karę łączną 3 miesięcy ograniczenia wolności, wymierzył ją więc poniżej dolnej granicy przewidzianej w art. 86 § 1 k.k., czym naruszył wskazany przepis, a uchybienie to było rażące i miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do nieuzasadnionego zaniżenia wysokości kary łącznej ograniczenia wolności, jaka powinna zostać wymierzona skazanemu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd ten orzekając karę łączną będzie miał na względzie zmianę przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, dokonaną ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID - 19 (Dz. U. 2020 poz. 1086), jak również zawarte w tej ustawie przepisy przejściowe.

Dlatego orzeczono, jak w wyroku.

